

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

17 юни 2021 година *

„Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Авторско право и сродни права — Директива 2001/29/ЕО — Член 3, параграфи 1 и 2 — Понятието „предоставяне на публично разположение“ — Изтегляне на съдържащ защитено произведение файл чрез мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer) и едновременно предоставяне на сегменти от него за качване — Директива 2004/48/ЕО — Член 3, параграф 2 — Злоупотреба с мерки, процедури и средства за защита — Член 4 — Лица, които имат право да подадат заявление за прилагане на мерките, процедурите и средствата за защита — Член 8 — Право на информация — Член 13 — Понятието „вреди“ — Регламент (ЕС) 2016/679 — Член 6, параграф 1, първа алинея, буква е) — Защита на физическите лица при обработването на лични данни — Законосъобразност на обработването — Директива 2002/58/ЕО — Член 15, параграф 1 — Законодателни мерки, чиято цел е да ограничат обхвата на правата и задълженията — Основни права — Членове 7 и 8, член 17, параграф 2 и член 47, първа алинея от Хартата на основните права на Европейски съюз“

По дело C-597/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Търговски съд Антверпен, Белгия) с акт от 29 юли 2019 г., постъпил в Съда на 6 август 2019 г., в рамките на производство по дело

Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited

срещу

Telenet BVBA,

при участието на:

Proximus NV,

Scarlet Belgium NV,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: Е. Regan, председател на състава, М. Pešič (докладчик), Е. Juhász, С. Lycourgos и I. Jarukaitis, съдии,

генерален адвокат: М. Szpunar,

* Език на производството: нидерландски.

секретар: C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 септември 2020 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited, от T. Toremans и M. Hügel, advocaten,
- за Telenet BVBA, от H. Naouideg, avocat, и S. Debaene, advocaat,
- за Proximus NV и Scarlet Belgium NV, от B. Van Asbroeck, avocat, и I. De Moortel и P. Hechtermans, advocaten,
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от M. P. Pucciariello, avvocato dello Stato,
- за австрийското правителство, от J. Schmoll, в качеството на представител,
- за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от F. Wilman, H. Kranenborg и J. Samnadda, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 декември 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230), на член 3, параграф 2 и членове 4, 8 и 13 от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, 2004 г., стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56), както и на член 6, параграф 1, първа алинея, буква е) от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1) във връзка с член 15, параграф 1 от Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации) (ОВ L 201, 2002 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г.,

глава 13, том 36, стр. 63), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. (ОВ L 337, 2009 г., стр. 11) (наричана по-нататък „Директива 2002/58“).

- 2 Запитването е отправено в рамките на спор, от една страна, между Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited (наричано по-нататък „Mircom“), дружество по кипърското право, притежател на някои права върху множество порнографски филми, продуцирани от установени в САЩ и Канада осем дружества, и от друга страна, установеното в Белгия дружество Telenet BVBA, което доставя по-специално услуги за достъп до интернет, по повод неговия отказ да предостави на първото дружество информацията, чрез която клиентите му могат да бъдат идентифицирани въз основа на няколко хиляди IP адреса, които специализирано дружество е събрало от името на Mircom от мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer), в която някои клиенти на Telenet, като се използвали BitTorrent протокола, според твърденията са предоставяли на разположение филми от каталога на Mircom.

Правна уредба

Правото на Съюза

Правото в областта на интелектуалната собственост

– Директива 2001/29

- 3 Съображения 3, 4, 9, 10, 23 и 31 от Директива 2001/29 гласят следното:

„(3) Предложеното хармонизиране ще допринесе за прилагането на четирите свободи на вътрешния пазар и се отнася до спазването на основните принципи на правото, и особено на правото на собственост, включително интелектуалната собственост и свободата на изразяване и на обществения интерес.

(4) Хармонизирана правна рамка в областта на авторското право и сродните му права, като се повишава правната сигурност и едновременно с това се осигурява високо ниво на закрила на интелектуалната собственост, ще насърчи значителни инвестиции в творческите и иновационни дейности [...]

[...]

(9) Всяка хармонизация на авторското право и сродните му права трябва да се основава на висока степен на закрила, тъй като такива права са основни за интелектуалното творчество. Тяхната защита спомага, за да гарантира поддържането и развитието на творческия процес в интерес на авторите, артистите изпълнители, продуцентите, потребителите, културата, промишлеността и публиката като цяло. Интелектуалната собственост следователно е призната за неразделна част от собствеността.

(10) Ако авторите или артистите изпълнители следва да продължат творческата си и артистична работа, те трябва да получат съответно възнаграждение за използването на техните произведения, както и продуцентите, за да бъдат в състояние да финансират това произведение. Инвестициите, необходими за създаването на продукти като звукозаписи, филми или аудио-визуално произведение, и на услуги, например услугите „до поискване“, са значителни. Необходима е адекватна правна закрила на правата върху интелектуална собственост, за да се гарантира наличието на такова възнаграждение и за да се гарантира възможността за задоволителна възвръщаемост от тези инвестиции.

[...]

(31) Трябва да се поддържа справедлив баланс между правата и интересите на различните категории притежатели на права, както и на различните категории притежатели на права и ползватели на закриляни обекти. [...].

4 Съгласно член 3 от посочената директива, озаглавен „Право на публично разгласяване на произведения и право на предоставяне на публично разположение на други закриляни обекти“:

„1. Държавите членки предоставят на авторите изключително право да разрешават или забраняват публичното разгласяване на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него.

2. Държавите членки предвиждат за авторите изключително право да разрешават или забраняват предоставяне на публично разположение по жичен или безжичен път по такъв начин, че всеки да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него:

[...]

в) за продуцентите — на първото фиксиране на филми, на оригинала и копията на техните филми;

[...]

3. Правата, посочени в параграфи 1 и 2, не се изчерпват чрез акт на публично разгласяване или предоставяне на публично разположение, както е определено в настоящия член“.

– *Директива 2004/48*

5 Съображения 10, 14 и 18 от Директива 2004/48 гласят:

„(10) Настоящата директива има за цел да сближи законодателните системи, за да се гарантира висока, равностойна и еднаква степен на закрила във вътрешния пазар.

[...]

(14) Мерките, предвидени в член 6, параграф 2, член 8, параграф 1 и член 9, параграф 2, трябва да се прилагат единствено по отношение на действия от търговски мащаб. Това не накърнява възможността държавите членки да прилагат тези мерки по отношение и на други действия. Действия, извършени в търговски мащаб, са действията, извършени за извличане на пряко или непряко икономическо или търговско предимство; това обикновено изключва действията, извършени от крайни потребители, които постъпват добросъвестно.

[...]

(18) Лицата, които имат право да поискат прилагането на тези мерки, процедури и средства за защита, следва да не бъдат само притежателите на правата, но също и лица, които имат пряк интерес и [активна процесуална легитимация], доколкото е разрешен [a] и е в съответствие с приложимото законодателство, което може да вкл[ю]чва професионални организации, на които е възложено управлението на тези права или защитата на поверените им колективни и индивидуални интереси“.

6 Член 2 от тази директива, озаглавен „Обхват“, предвижда следното в параграф 1 и параграф 3, буква а):

„1. Без да се засягат средствата, които са или могат да бъдат предвидени в законодателството на Общността или в националното законодателство, доколкото тези средства могат да са по-благоприятни за притежателите на права, мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в настоящата директива, се прилагат в съответствие с член 3 за всички нарушения на права върху интелектуална собственост, както е предвидено в законодателството на Общността и/или в националното законодателство на съответната държава членка.

[...]

3. Настоящата директива не засяга:

а) разпоредбите на Общността, които регулират материалното право върху интелектуалната собственост, Директива 95/46/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (OL, L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10)] [...].

7 Глава II от Директива 2004/48, озаглавена „Мерки, процедури и средства за защита“, включва членове 3—15. Член 3 от нея, озаглавен „Общо задължение“, гласи:

„1. Държавите членки предвиждат мерки, процедури и средства, които са необходими за гарантиране на изпълнението на права върху интелектуалната собственост, обхванати от настоящата директива. Тези мерки, процедури и средства за защита са лоялни и справедливи и не могат да бъдат ненужно сложни или скъпи, нито да са свързани с неразумни срокове или с неоправдани забавяния.

2. Също така тези мерки, процедури и средства за защита са ефективни, пропорционални и разубеждаващи и се прилагат по начин, чрез който се избягва създаването на препятствия пред законната търговия и се предвиждат предпазни механизми срещу злоупотреба с тях“.

8 Съгласно член 4 от Директива 2004/48, озаглавен „Лица, които имат право да подадат заявление за прилагане на мерките, процедурите и средствата за защита“:

„Държавите членки признават следните лица като такива, които имат право да търсят прилагане на тези мерки, процедури и средства за защита, посочени в настоящата глава:

- а) притежателите на права върху интелектуалната собственост в съответствие с разпоредбите на приложимото законодателство;
- б) всички други лица, на които официално е разрешено да ползват тези права, по-специално притежатели на лицензии, в съответствие с разпоредбите на приложимото законодателство;
- в) органите за [колективно управление на] права върху интелектуалната собственост, които са редовно признати като лица, имащи правото да представляват притежатели на права върху интелектуална собственост, доколкото се разрешава от приложимото законодателство и в съответствие с неговите разпоредби;
- г) органи за професионална защита, които са редовно признати като лица, имащи правото да представляват притежатели на права върху интелектуална собственост, доколкото се разрешава от приложимото законодателство и в съответствие с разпоредбите на приложимото законодателство“.

9 Член 6 от посочената директива, озаглавен „Доказателства“, в параграф 2 предвижда:

„При същите условия в случай на нарушение, извършено в търговски мащаб, държавите членки предприемат необходимите мерки, с които на компетентните съдебни органи се дава възможност да постановят, когато е приложимо и по искане на страна, съобщаването за банкови, финансови или търговски документи под контрола на противопоставяща се страна, при опазване на поверителния характер на информацията“.

10 Член 8 от тази директива, озаглавен „Право на информация“, гласи:

„1. Държавите членки гарантират, че във връзка с производството за нарушаване на право върху интелектуална собственост и в отговор на основателно и пропорционално искане на предявителя компетентните съдебни органи могат да постановят информацията за произхода и мрежите за разпространение на стоките или услугите, с които се нарушава правото върху интелектуална собственост, да се предостави от нарушителя и/или от всеки друг, за когото:

- а) е установено, че притежава в търговски мащаб стоките, обект на нарушението;
- б) е установено, че използва в търговски мащаб услугите, обект на нарушението;
- в) е установено, че в търговски мащаб оказва услугите, използвани за действията по извършване на нарушение;

или

- г) е посочено от лицето, посочено в букви а), б) или в), като участващо в изработването, производството или разпространението на стоките или предоставянето на услугите.

2. Информацията, посочена в алинея 1, съдържа съответно:

- а) имената и адресите на производителите, фабрикантите, разпространителите, доставчиците и други предишни държатели на стоките или услугите, както и предполагаемите търговци на едро и дребно;
- б) сведения за количествата изработени, произведени, доставени, получени или поръчани, както и получената цена за въпросните стоки или услуги.

3. Параграфи 1 и 2 се прилагат, без да се накърняват други законови разпоредби, с които:

- а) на притежателя на права се предоставят права да получи по-пълна информация;
- б) се урежда използването на информацията, съобщена по реда на настоящия член, в граждански и наказателни производства;
- в) се урежда отговорността за злоупотреба с правото на информация; или
- г) се дава възможност за отказ да се предостави информация, която би принудила лицето, посочено в параграф 1, да признае собственото си участие или това на негови близки роднини в нарушаване на право върху интелектуална собственост;

или

- д) се урежда опазването на поверителния характер на източниците на информация или на обработването на лични данни“.

11 Съгласно член 9, параграф 2 от Директива 2004/48, озаглавен „Временни и предпазни мерки“:

„В случай на нарушение, извършено в търговски мащаб, държавите членки гарантират, че ако ощетената страна покаже обстоятелства, които могат да бъдат пречка при покриване на обезщетението, съдебните органи могат да постановят предохранително конфискуване на движимото и недвижимото имущество на предполагаемия извършител, включително блокиране на неговите банкови сметки и други активи. За тази цел компетентните органи могат да разпоредят да се съобщи за банкови, финансови или търговски документи или да се даде подходящ достъп до съответната информация“.

12 Съгласно член 13 от Директивата, озаглавен „Обезщетение за вреди и съдебни разноски“:

„1. Държавите членки гарантират, че по заявление на увредената страна компетентните съдебни органи постановяват на нарушителя, който съзнателно или при разумни основания да съзнава това е предприел действия, с които е нарушил права, да заплати на притежателя на правата обезщетение съобразно действителните вреди, понесени от последния в резултат на нарушението.

Когато съдебните органи определят обезщетението:

а) те вземат предвид всички приложими аспекти, като например отрицателните икономически последици, включително пропуснатата печалба, които увредената страна е понесла, цялата несправедливо получена печалба от нарушителя, а когато е уместно, елементи, които са различни от стопанските фактори, като например моралната щета, причинена на притежателя на правото поради нарушението;

или

б) като алтернатива на посоченото в буква а) те могат, когато е уместно, да определят обезщетението като еднократна сума въз основа на следните елементи: най-малкото размера на лицензионните и авторските възнаграждения и хонорари, които биха били дължими, в случаи че нарушителят е поискал официално разрешение да ползва въпросното право върху интелектуална собственост.

2. Когато нарушителят несъзнателно или без разумни основания да е съзнавал това е предприел действия, с които е нарушил права, държавите членки могат да установят, че съдебните органи могат да постановят да се възстанови печалбата или платимото обезщетение, които могат предварително да бъдат установени“.

– Директива 2014/26/ЕС

13 Член 39 от Директива 2014/26/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година относно колективното управление на авторското право и сродните му права и многотериториалното лицензиране на правата върху музикални произведения за използване онлайн на вътрешния пазар (ОВ L 84, 2014 г., стр. 72), озаглавен „Уведомяване на организациите за колективно управление на авторски права“, гласи:

„До 10 април 2016 г. държавите членки предоставят на Комисията, въз основа на информацията, с която разполагат, списък на организациите за колективно управление на авторски права, установени на тяхната територия.

Държавите членки съобщават за всички евентуални промени в този списък на Комисията без неоправдано забавяне.

Комисията публикува тази информация и я поддържа актуална“.

Правната уредба относно защитата на личните данни

– Директива 95/46

14 Член 7, буква е), който се намира в глава II, раздел II от Директива 95/46, озаглавен „Критерии за законосъобразност на обработването на лични данни“, предвижда:

„Държавите членки предвиждат, че обработването на лични данни може да се извършва, само ако:

[...]

е) обработването е необходимо за целите на законните интереси, преследвани от администратора или от трето лице или лица, на които се разкриват данните, с изключение на случаите, когато пред тези интереси имат преимущество интереси, свързани с основните права и свободи на съответното физическо лице, които изискват защита по силата на член 1, параграф 1“.

15 В член 8, параграфи 1 и 2, буква д) от тази директива се предвижда следното:

„1. Държавите членки забраняват обработването на лични данни, разкриващи расов или [етнически] произход, политически идеи, религиозни или философски убеждения, членство в професионални съюзи, ка[к]то и обработването на данни, свързани със здравословното състояние и половия живот.

2. Параграф 1 не се прилага, когато:

[...]

д) обработването е свързано с данни, които явно са направени публично достояние от съответното физическо лице, или ако то е необходимо за установяването, упражняването или защитата на правните искове“.

16 Член 13, параграф 1, буква ж) от посочената директива гласи:

„Държавите членки могат да приемат законодателни мерки за ограничаване на обхвата на правата и задълженията, предвидени в член 6, параграф 1, член 10, член 11, параграф 1, член 12 и член 21, ако подобно ограничаване представлява необходима мярка за гарантиране на:

[...]

ж) защита на съответното физическо лице или на правата и свободите на други лица“.

– **Регламент 2016/679**

17 Член 4 от Регламент 2016/679, озаглавен „Определения“, в точки 1, 2, 9 и 10 уточнява:

„За целите на настоящия регламент:

1) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице;

2) „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване;

[...]

9) „получател“ означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, пред която се разкриват личните данни, независимо дали е трета страна или не. [...]

10) „трета страна“ означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друг орган, различен от субекта на данните, администратора, обработващия лични данни и лицата, които под прякото ръководство на администратора или на обработващия лични данни имат право да обработват личните данни“.

18 Член 6 от този регламент, озаглавен „Законосъобразност на обработването“, в параграф 1, първа алинея, буква е) и във втора алинея предвижда:

„Обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия:

[...]

е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Буква е) на първа алинея не се прилага за обработването, което се извършва от публични органи при изпълнението на техните задачи“.

19 Член 9 от посочения регламент, озаглавен „Обработване на специални категории лични данни“, в параграф 2, букви д) и е) предвижда, че забраната за обработване на някои видове лични данни, разкриващи по-специално сексуалния живот или сексуалната ориентация на физическото лице, не се прилага, когато обработването е свързано с лични данни, които явно са направени обществено достояние от субекта на данните или е необходимо с цел установяване, упражняване или защита на правни претенции.

20 Член 23 от Регламент 2016/679, озаглавен „Ограничения“, в параграф 1, букви и) и й) предвижда:

„В правото на Съюза или правото на държава членка, което се прилага спрямо администратора или обработващия лични данни, чрез законодателна мярка може да се ограничи обхватът на задълженията и правата, предвидени в членове 12—22 и в член 34, както и в член 5, доколкото неговите разпоредби съответстват на правата и задълженията,

предвидени в членове 12—22, когато подобно ограничение е съобразено със същността на основните права и свободи и представлява необходима и пропорционална мярка в едно демократично общество с цел да се гарантира:

[...]

и) защитата на субекта на данните или на правата и свободите на други лица;

й) изпълнението по гражданскоправни искиове“.

21 Съгласно член 94 от Регламент 2016/679, озаглавен „Отмяна на Директива [95/46]“:

„1. Директива [95/46] се отменя, считано от 25 май 2018 г.

2. Позоваванията на отменената директива се тълкуват като позовавания на настоящия регламент [...]“.

22 Член 95 от същия регламент, озаглавен „Връзка с Директива [2002/58]“, гласи:

„Настоящият регламент не налага допълнителни задължения на физическите или юридическите лица по отношение на обработването във връзка с предоставянето на обществено достъпни електронни съобщителни услуги в обществени съобщителни мрежи в Съюза, по отношение на въпроси, за които са им наложени специални задължения със същата цел, установени в Директива [2002/58]“.

– Директива 2002/58

23 Член 1 от Директива 2002/58 е озаглавен „Обхват и цел“ и в параграфи 1 и 2 предвижда:

„1. Настоящата директива предвижда да се хармонизират националните разпоредби, необходими за осигуряване на еднаква степен на защита на основните права и свободи, и по-специално правото на неприкосновеност на личния живот и правото на поверителност по отношение на обработката на лични данни в електронно съобщителния сектор и да се осигури свободно движение на такива данни и оборудване за електронни съобщения и услуги в Общността.

2. Разпоредбите на настоящата директива конкретизират и допълват Директива [95/46] за целите, упоменати в параграф 1. [...]“.

24 Член 2 от Директива 2002/58, озаглавен „Дефиниции“, във втора алинея, буква б) съдържа следната разпоредба:

„Прилагат се също следните дефиниции:

[...]

б) „данни за трафик“ означава всякакви данни, обработени с цел пренасяне на комуникация през електронни комуникационни мрежи или за изготвяне на сметка за това“.

25 Член 5 от посочената директива е озаглавен „Конфиденциалност на комуникациите“ и предвижда:

„1. Държавите членки гарантират конфиденциалност на съобщенията и [свързаните с тях данни за трафика] през публични комуникационни мрежи и публично достъпни електронни комуникационни услуги, чрез националното си законодателство. По-специално те забраняват слушане, записване, съхранение и други видове подслушване или наблюдение на съобщения и свързаните данни за трафика от страна на лица, различни от потребители без съгласието на заинтересованите потребители, с изключение на законно упълномощени да извършват това в съответствие с член 15, параграф 1. Настоящият параграф не пречи на техническото съхранение, което е необходимо за пренасяне на комуникация, без да противоречи на принципа за конфиденциалност.

2. Параграф 1 не засяга всяко законно разрешено записване на съобщения и свързаните данни за трафик, когато се изпълнява в хода на законна бизнес практика, с цел осигуряване на доказателство за търговска сделка или на всякаква друга бизнес комуникация.

3. Държавите членки гарантират, че съхраняването на информация или получаването на достъп до информация, вече съхранявана в крайното оборудване на абоната или ползвателя, е позволено само при условие че съответният абонат или ползвател е дал своето съгласие след получаване на предоставена ясна и изчерпателна информация в съответствие с Директива [95/46], *inter alia*, относно целите на обработката. Това не пречи на всякакво техническо съхранение или достъп с единствена цел осъществяване на предаването на съобщение по електронна съобщителна мрежа или доколкото е строго необходимо, за да може доставчикът да предостави услуга на информационното общество, изрично поискана от абоната или ползвателя“.

26 Член 6 от посочената директива, озаглавен „Данни за трафик“, гласи:

„1. Данни за трафик, отнасящи се до абонати и потребители, обработени и съхранени от доставчика на публични комуникационни мрежи или публично достъпни електронни комуникационни услуги, трябва да бъдат изтрити или да се направят анонимни, когато не са необходими повече за целите на предаване на комуникация, без да се накърнява[т] параграф[и] 2, 3 и 5 от настоящия член и член 15, параграф 1.

2. Могат да бъдат обработени данни за трафик, необходими за целите на изготвяне на сметката на абоната и плащания при взаимна връзка. Такава обработка е допустима само до края на периода, през който сметката може законно да бъде оспорена или плащането търсено.

3. С цел маркетинг на електронни съобщителни услуги или за предоставянето на услуги с добавена стойност, доставчикът на обществено достъпна електронна съобщителна услуга може да обработва данните, упоменати в параграф 1, до степен и продължителност, необходими за такива услуги или маркетинг, ако абонатът или ползвателят, за когото се отнасят данните, е дал предварително съгласието си. На ползватели или абонати трябва да бъде дадена възможността да оттеглят по всяко време съгласието си за обработка на данни за трафика.

4. Доставчикът на услуга трябва да информира абоната или потребителя за типовете данни за трафика, които се обработват и за продължителността на такава обработка, за целите упоменати в параграф 2 и преди да получи съгласие, за целите упоменати в параграф 3.

5. Обработка на данни за трафик, в съответствие с параграфи 1, 2, 3 и 4, трябва да бъде ограничена до лица, действащи под ръководството на доставчиците на публични комуникационни мрежи и публично достъпни електронни комуникационни услуги, които отговарят за изготвянето на сметки или управлението на трафика, за запитванията на клиенти, за разкриването на измами, за търговията с електронни комуникационни услуги или за обезпечаването на услуга с добавена стойност и трябва да бъде ограничена до това, което е необходимо за целите на тези дейности.

6. Параграфи 1, 2, 3 и 5 се прилагат без да се засяга възможността компетентните органи да бъдат информирани за трафика на данни в съответствие с приложимото законодателство от гледна точка на уреждане на спорове, по-специално спорове за връзка или изготвяне на сметка“.

27 Член 15 от Директива 2002/58, озаглавен „Приложение на някои разпоредби от Директива [95/46]“, предвижда в параграф 1:

„Държавите членки могат да приемат законодателни мерки, за да ограничат обхвата на правата и задълженията, предвидени в член 5, член 6, член 8, параграф 1, 2, 3, и 4 и член 9 от настоящата директива, когато такова ограничаване представлява необходима, подходяща и пропорционална мярка в рамките на демократично общество, за да гарантира национална сигурност (т.е. държавна сигурност), отбрана, обществена безопасност и превенцията, разследването, разкриването и преследването на криминални нарушения или неразрешено използване на електронна комуникационна система, както е посочено в член 13, параграф 1 от Директива [95/46]. В тази връзка, държавите членки могат, *inter alia*, да одобряват законодателни мерки, предвиждащи съхранението на данни за ограничен период, оправдани на основанията, изложени в настоящия параграф. Всички мерки, упоменати в настоящия параграф, трябва да бъдат в съответствие с общите принципи на законодателството на Общността, включително онези, упоменати в член 6, параграф[и] 1 и 2 [ДЕС]“.

Белгийското право

28 Съгласно член XI.165, параграф 1, четвърта алинея от *Wetboek Economisch Recht* (Кодекс на стопанското право) единствено авторът на литературно или художествено произведение има право да го разгласява публично по всякакъв начин, включително чрез предоставянето му на публично разположение по такъв начин, че всеки да може да има достъп до него от място и във време, самостоятелно избрани от него.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

29 На 6 юни 2019 г. *Mircom* сезира *Ondernemingsrechtbank Antwerpen* (Търговски съд Антверпен, Белгия), като иска по-специално да се разпорежи на *Telenet* да представи идентификационните данни на своите клиенти, чиито интернет връзки били използвани за споделяне на филми от каталога на *Mircom* в мрежа с равноправен достъп (*peer-to-peer*) посредством *BitTorrent* протокола.

- 30 Всъщност Mircom твърди, че притежава хиляди динамични IP адреси, записани от негово име чрез софтуера FileWatchBT от Media protector GmbH, установено в Германия дружество, към момента на свързването на тези клиенти на Telenet посредством софтуера за споделяне на файлове BitTorrent клиент.
- 31 Telenet, подкрепяно от двама други доставчици на услуги за достъп до интернет, установени в Белгия, Proximus NV и Scarlet Belgium NV, възразява срещу искането на Mircom.
- 32 На първо място, що се отнася до решение от 14 юни 2017 г., Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456), в което става въпрос за публично разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 от администраторите на платформа за споделяне в интернет в рамките на мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer), запитващата юрисдикция иска да установи дали такова публично разгласяване може да бъде извършвано от отделни потребители на такава мрежа, наречени „downloaders“, които, изтегляйки сегменти от цифров файл, съдържащ защитено от авторското право произведение, същевременно предоставят тези сегменти на разположение за качване от други потребители. Всъщност тези потребители, принадлежащи към група лица, които теглят — наричана „рояк“ [„swarm“] — се превръщат в сийдъри [от „seeders“ на английски език] на посочените сегменти, подобно на първоначалния неопределен сийдър, който пръв е предоставил на разположение този файл в мрежата.
- 33 В това отношение запитващата юрисдикция уточнява, от една страна, че сегментите са не просто фрагменти от оригиналния файл, а самостоятелни криптирани файлове, неизползваеми сами по себе си, а от друга страна, че поради начина, по който функционира технологията BitTorrent, качването на сегментите от файл — наречено „сийдинг“ [от „seeding“ на английски език] — по принцип се извършва автоматично, тъй като тази функция може да бъде деактивирана само с определени програми.
- 34 Mircom обаче твърди, че следва да се вземат предвид дори изтеглянията на сегменти, които заедно представляват най-малко 20 % от съответния медиен файл, тъй като от този процент нататък става възможно да се получи визуализиране на файла, макар и фрагментарно и с много несигурно качество.
- 35 На второ място, запитващата юрисдикция се съмнява, че предприятие като Mircom може да се ползва от предоставената с Директива 2004/48 защита, при положение че не използва реално правата, прехвърлени от авторите на въпросните филми, а само търси обезщетение от предполагаеми нарушители, като този модел прилича на определението за „copyright troll“ [трол на авторско право].
- 36 На трето място, се поставял и въпросът за законосъобразността на начина, по който Mircom е събрало IP адресите, като се има предвид член 6, параграф 1, първа алинея, буква е) от Регламент 2016/679.

37 При тези обстоятелства Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Търговски съд Антверпен) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) а) Счита ли се изтеглянето на файл чрез мрежа с равнопоставен достъп (peer-to-peer) и едновременното предоставяне за качване [...] на (понякога много фрагментарни по отношение на цялото) части („сийдинг“) от него за публично разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, въпреки че отделните „сегменти“ сами по себе си са неизползваеми?

Ако отговорът е утвърдителен,

б) Има ли минимален праг, над който „сийдингът“ на тези „сегменти“ би се считал за публично разгласяване?

в) Има ли значение обстоятелството, че „сийдингът“ може да се осъществи автоматично (в резултат на настройките на „BitTorrent клиента“) и в резултат на това да остане незабелязан от потребителя?

2) а) Може ли лице, което притежава по договор авторски права (или сродни права), но самото то не ги упражнява, а само предявява иски за обезщетение срещу предполагаеми нарушители — и следователно неговият бизнес модел зависи от съществуването на продуктово пиратство вместо от борбата срещу него — да се ползва от същите права, които глава II от Директива 2004/48 признава на авторите или на притежателите на лицензии, които упражняват авторското право по обичайния начин?

б) Как в този случай притежателят на лицензия може да претърпи „вреди“ (по смисъла на член 13 от Директива 2004/48) в резултат на нарушението?

3) От значение ли са конкретните обстоятелства, изложени във въпроси 1 и 2, когато се претеглят интересите между спазването на правата върху интелектуалната собственост, от една страна, и гарантираните от [Хартата на основните права на Европейския съюз] права и свободи като правото на зачитане на личния живот и защитата на личните данни, от друга страна, по-специално при преценката за пропорционалност?

4) При всички тези обстоятелства оправдани ли са систематичното регистриране и общото по-нататъшно обработване на IP адресите на „рояка“ от „сийдъри“ (от самия притежател на лицензия или от негово име от трето лице) предвид Регламент [2016/679], по-специално предвид член 6, параграф 1, [първа алинея], буква е) от него?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

38 Най-напред трябва да се припомни, че в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда последният трябва да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени. Всъщност задача на Съда е да тълкува всички разпоредби на правото на Съюза, които са необходими на националните юрисдикции, за да се произнасят по споровете, с които са сезирани, дори тези разпоредби да не са изрично

посочени във въпросите, отправени от тези юрисдикции до Съда (решение от 19 декември 2019 г., *Nederlands Uitgeversverbond и Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, т. 31 и цитираната съдебна практика).

- 39 За тази цел Съдът може да извлече от всички предоставени от националната юрисдикция данни, по-конкретно от мотивите на акта за преюдициално запитване, тези разпоредби от правото на Съюза, които е необходимо да бъдат тълкувани предвид предмета на спора (решение от 19 декември 2019 г., *Nederlands Uitgeversverbond и Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 40 В случая с първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска от Съда да установи дали понятието „публично разгласяване“ по член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 обхваща споделянето в мрежа за равноправен достъп (peer-to-peer) на понякога много фрагментарни сегменти от медиен файл, който съдържа защитено произведение. Както обаче отбелязва генералният адвокат в точка 34 от заключението си, доколкото в главното производство са засегнати правата на филмовите продуценти, става ясно, че в случая би могъл да се приложи по-скоро член 3, параграф 2, буква в) от тази директива.
- 41 В този контекст, тъй като законодателят на Съюза не е изразил различна воля, изразът, използван в член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, „предоставяне на публично разположение“ като форма на изключителното право на авторите да разрешават или да забраняват „публичното разгласяване“ и идентичният израз в член 3, параграф 2 от тази директива, който обозначава изключително право на притежателите на сродни права, трябва да се тълкуват в смисъл, че имат едно и също значение (вж. по аналогия решение от 2 април 2020 г., *Stim и SAMI*, C-753/18, EU:C:2020:268, т. 28 и цитираната съдебна практика).
- 42 С оглед на тези съображения първият въпрос следва да се преформулира в смисъл, че с него запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че предоставяне на публично разположение по смисъла на тази разпоредба е налице, когато потребител на мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer) качва от крайното си оборудване към такова оборудване на други нейни потребители на изтеглени преди това от него сегменти от медиен файл, който съдържа защитено произведение, въпреки че сами по себе си тези сегменти са използвани само след като се достигне определен процент на изтегляне и че поради настройките си софтуерът за споделяне на файлове BitTorrent клиент генерира автоматично качването.
- 43 Най-напред следва да се констатира, както отбелязва генералният адвокат в точка 48 от заключението си, че тези сегменти не са части от произведения, а части от файловете, които съдържат тези произведения, и че служат за предаване на тези файлове съгласно протокола BitTorrent. Така обстоятелството, че предадените сегменти са неизползваеми сами по себе си, е без значение, тъй като на разположение е предоставен съдържащият произведението файл, тоест произведението в цифров формат.
- 44 В това отношение, както отбелязва генералният адвокат в точка 49 от заключението си, по същество мрежите с равноправен достъп (peer-to-peer) не функционират по-различно от интернет мрежата като цяло, или по-точно от глобалната мрежа (World Wide Web), където файловете, съдържащи произведение, се разделят на малки пакети от данни, които се пренасочват между сървъра и клиента в произволен ред и по различни пътища.

- 45 В случая, както е видно от акта за преюдициално запитване, всеки потребител на мрежата с равноправен достъп (peer-to-peer) лесно може да възстанови първоначалния файл от сегментите, които са налични в компютрите на потребителите, участващи в същия „рояк“ [„swarm“]. Фактът, че даден потребител не е в състояние да изтегли самостоятелно целия оригинален файл, не му пречи да предоставя на разположение на своите партньори (peers) сегментите от този файл, които е успял да изтегли на компютъра си, и по този начин да допринесе за възникването на положение, при което в крайна сметка всички потребители, участващи в „рояка“, имат достъп до целия файл.
- 46 За да се установи дали при такова положение има „предоставяне на разположение“ по смисъла на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/29, не е необходимо да се доказва, че съответният потребител преди това е изтеглил определен брой сегменти, които представляват минимален праг.
- 47 Всъщност, за да е налице „акт на разгласяване“ и следователно, акт на предоставяне на разположение, в крайна сметка е достатъчно произведението да е предоставено на публично разположение по начин, по който всеки човек от съответната публика да може да има достъп до него, от място и във време, самостоятелно избрани от него, без значение дали тази възможност се използва или не (вж. в този смисъл решение от 7 август 2018 г., Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, т. 20). В това отношение понятието „акт на разгласяване“ се отнася до всяко предаване на закриляни произведения, независимо от използваните средства или технически способности (решение от 29 ноември 2017 г., VCAST, C-265/16, EU:C:2017:913, т. 42 и цитираната съдебна практика).
- 48 При това положение всеки акт, с който потребител, осъзнаващ напълно последиците от своето поведение, предоставя достъп до произведения или други закриляни обекти, може да представлява акт на предоставяне на разположение за целите на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/29 (вж. в този смисъл решение от 9 март 2021 г., VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, т. 30 и цитираната съдебна практика).
- 49 В случая става ясно, че всеки потребител на въпросната мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer), който не е деактивирал функцията за качване от софтуера за споделяне на файлове BitTorrent клиент, качва на тази мрежа сегментите от медийни файлове, които преди това е изтеглил на своя компютър. Ако се окаже — което запитващата юрисдикция следва да провери — че съответните потребители на тази мрежа са приели да ползват този софтуер, като са дали съгласието си за приложението му, след като са били надлежно информирани за неговите характеристики, трябва да се счита, че тези потребители са действали, като са съзнавали напълно поведението си и последиците, които може да има то. Всъщност, след като бъде установено, че активно са приели да ползват такъв софтуер, умишленият характер на поведението им по никакъв начин не се опровергава от факта, че този софтуер генерира автоматично изтеглянето.
- 50 Макар от изложените по-горе съображения да произтича, че — освен ако не следва друго от фактическите проверки, които запитващата юрисдикция трябва да извърши — поведението на съответните потребители може да представлява акт, с който произведение или друг защитен обект се предоставя на разположение, по-нататък следва да се провери дали такова поведение представлява „публично“ предоставяне на разположение по смисъла на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/29.

- 51 В това отношение следва да се припомни, че за да попада в обхвата на понятието „предоставяне на публично разположение“ по смисъла на тази разпоредба, произведенията или другите закриляни обекти трябва действително да бъдат предоставени на публично разположение, като това предоставяне на разположение се отнася до неопределен брой потенциални адресати и предполага наличие на доста голям брой лица. Освен това предоставянето на разположение трябва да се извършва чрез специфичен технически способ, различен от използваните дотогава, или, ако не е използван такъв способ — пред „нова публика“, тоест публика, която не е била вече взета предвид от притежателя на авторското право или на сродните права, когато е дал разрешение за първоначалното публично предоставяне на неговото произведение или на други закриляни обекти на разположение (вж. в този смисъл решение от 9 март 2021 г., VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, т. 31 и 32 и цитираната съдебна практика).
- 52 Що се отнася до мрежи с равноправен достъп (peer-to-peer), Съдът вече е приел, че предоставянето на разположение и администрирането в интернет на платформа за споделяне, която чрез индексирание на метаданните относно закриляните произведения и с предлагането на търсачка позволява на потребителите на платформата да намират тези произведения и да ги споделят в рамките на мрежа с равноправен достъп, представлява публично разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 (решение от 14 юни 2017 г., Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456, т. 48).
- 53 В случая, както по същество констатира генералният адвокат в точки 37 и 61 от заключението си, компютрите на тези потребители, които споделят един и същ файл, представляват самата мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer), наречена „рояк“, в която те изпълняват същата роля, каквато имат сървърите за работата на глобалната мрежа (World Wide Web).
- 54 Безспорно е, че такава мрежа се използва от много хора, както впрочем следва от големия брой IP адреси, записани от Mircom. Освен това тези потребители могат да имат достъп във всеки момент и едновременно до защитените произведения, които са споделени посредством тази платформа.
- 55 Следователно това предоставяне на разположение се отнася до неопределен брой потенциални адресати и предполага наличие на доста голям брой лица.
- 56 Освен това, доколкото в случая става въпрос за произведения, публикувани без разрешение на притежателите на права, следва да се приеме също и че е налице предоставяне на разположение на нова публика (вж. по аналогия решение от 14 юни 2017 г., Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456, т. 45 и цитираната съдебна практика).
- 57 Така или иначе, дори да се установи, че дадено произведение е било публикувано по-рано на уебсайт, без ограничителна мярка, която да забранява неговото изтегляне от интернет, и с разрешението на притежателя на авторското право или на сродни права, фактът, че посредством мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer) потребители като разглежданите в главното производство са изтеглили сегменти от файла с това произведение на частен сървър, след което са ги предоставили на разположение посредством качването им в рамките на същата мрежа, означава, че тези потребители са имали решаваща роля в предоставянето на посоченото произведение на разположение на публика, която

притежателят на авторско или сродни права върху това произведение не е взел предвид, когато е разрешил първоначалното разгласяване (вж. по аналогия решение от 7 август 2018 г., Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, т. 46 и 47).

- 58 Да се допусне произведение да бъде предоставено на разположение чрез качването му в интернет, без притежателят на авторското право или на сродни права да може да се позове на правата по член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/29, би нарушило посочения в съображения 3 и 31 от тази директива справедлив баланс, който следва да се поддържа в цифровата среда, между, от една страна, интереса на притежателите на авторско право и на сродни права от защитата на тяхната интелектуална собственост, гарантирана в член 17, параграф 2 от Хартата на основните права (наричана по-нататък „Хартата“), и от друга страна, защитата на интересите и основните права на потребителите на закриляни обекти, и по-конкретно защитата на свободата им на изразяване на мнение и на информация, гарантирана в член 11 от Хартата, както и защитата на обществения интерес (вж. в този смисъл решение от 9 март 2021 г. VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, т. 54 и цитираната съдебна практика). Освен това незачитането на този баланс би накърнило основната цел на Директива 2001/29, която, както следва от съображения 4, 9 и 10, е да осигури високо равнище на защита в полза на притежателите на права, като им позволи да получават съответно възнаграждение за използването на техните произведения или на други закриляни обекти, по-специално в случаите на предоставяне на публично разположение.
- 59 С оглед на изложените по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че предоставяне на публично разположение по смисъла на тази разпоредба е налице, когато потребител на мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer) качва от крайното си оборудване към такова оборудване на други нейни потребители изтеглени преди това от него сегменти от медиен файл, който съдържа защитено произведение, въпреки че сами по себе си тези сегменти са използвани само след като се достигне определен процент на изтегляне. Няма значение фактът, че поради настройките си софтуерът за споделяне на файлове BitTorrent клиент генерира автоматично качването, когато потребителят, от чието крайно оборудване се извършва това качване, е приел да ползва този софтуер, като е дал съгласието си за приложението му, след като е бил надлежно информиран за неговите характеристики.

По втория въпрос

- 60 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че лице, което притежава по договор определени права върху интелектуална собственост, но самото то не ги използва, а само търси обезщетение за вреди от предполагаеми нарушители, може да се ползва от мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в глава II от тази директива.
- 61 Този въпрос следва да се разбира в смисъл, че има три аспекта, а именно: първо, дали лице като Microsoft е процесуално легитимирано да иска прилагането на мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в глава II от Директива 2004/48, второ, дали такова лице може да е претърпяло вреди по смисъла на член 13 от посочената директива и трето, дали е допустимо искането му за информация по член 8 във връзка с член 3, параграф 2 от посочената директива.

- 62 Що се отнася до първия аспект, свързан с процесуалната легитимация на Mircom, следва да се припомни, че лице, което иска прилагането на мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в глава II от Директива 2004/48, трябва да попада в една от четирите категории лица и органи, изброени в член 4, букви а)—г) от тази директива.
- 63 Тези категории обхващат, първо, притежателите на права върху интелектуална собственост, второ, всички други лица, на които официално е разрешено да ползват тези права, и по-специално притежатели на лицензии, трето, органите за колективно управление на права върху интелектуалната собственост, които са редовно признати като лица, имащи правото да представляват притежатели на права върху интелектуална собственост, и четвърто, органите за професионална защита, които са редовно признати като лица, имащи правото да представляват притежатели на права върху интелектуална собственост.
- 64 За разлика обаче от притежателите на права върху интелектуална собственост, посочени в член 4, буква а) от Директива 2004/48, в съответствие със съображение 18 от тази директива трите категории лица по член 4, букви б)—г) от нея трябва освен това да имат пряк интерес от защитата на тези права и активна процесуална легитимация, доколкото се разрешава от приложимото законодателство и е в съответствие с неговите разпоредби (вж. в този смисъл решение от 7 август 2018 г., SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, т. 39).
- 65 В случая следва веднага да се изключи възможността Mircom да е организация за колективно управление или орган за професионална защита по смисъла на член 4, букви в) и г) от Директива 2004/48. Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точки 92 и 93 от своето заключение, Mircom няма за задача, което впрочем твърди самото то, да управлява авторските и сродните права на съдоговорителите си, нито да осигурява професионалната им защита, а само търси начин да получи обезщетение за вредите, произтекли от нарушенията на тези права.
- 66 В този контекст следва да се отбележи, че в рамките на Съюза дейността на посочените организации е хармонизирана с Директива 2014/26. Името на Mircom обаче не фигурира в списъка на организациите за колективно управление на авторски права, публикуван от Европейската комисия в съответствие с член 39 от тази директива.
- 67 Що се отнася до качеството на притежател на права върху интелектуална собственост по смисъла на член 4, буква а) от Директива 2004/48, доколкото тази разпоредба не изисква такъв притежател действително да използва правата си върху интелектуална собственост, той не може да бъде изключен от приложното поле на посочената разпоредба, тъй като не използва тези права.
- 68 В това отношение следва да се отбележи, че запитващата юрисдикция квалифицира Mircom като лице, което притежава по договор авторско право или сродни права. При това положение би трябвало да му бъде призната възможността да ползва мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в Директива 2004/48, независимо от факта, че не използва тези права.
- 69 Освен това дружество като Mircom би могло във всички случаи да се счита за друго лице, на което е разрешено да ползва правата върху интелектуална собственост по смисъла на член 4, буква б) от тази директива, като се има предвид, че това разрешение също не предполага ефективно ползване на прехвърлените права. При все това е необходимо

фактът, че е квалифицирано като такова „друго лице“ по смисъла на посочения член 4, буква б), както бе припомнено в точка 64 от настоящото решение, да бъде проверен в съответствие с разпоредбите на приложимото законодателство, тъй като предвид член 2, параграф 1 от посочената директива това препращане следва да се разбира както в смисъл на съответното национално законодателство, така и евентуално на законодателството на Съюза (вж. в този смисъл решение от 7 август 2018 г., SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, т. 31).

- 70 Що се отнася до втория аспект на втория въпрос, той засяга по-конкретно факта, че в случая *Mircom* не ползва и изглежда, няма никакво намерение да ползва правата, придобити върху разглежданите в главното производство произведения. Според запитващата юрисдикция това, че прехвърлените права не се използват, поставя под съмнение възможността такова лице да претърпи вреди по смисъла на член 13 от Директива 2004/48.
- 71 В същността си този въпрос е коя реално е увредената страна, претърпяла в случая вреди по смисъла на член 13 от тази директива в резултат от нарушението на правата върху интелектуална собственост, и по-точно дали въпросните вреди са претърпени от *Mircom*, или от продуцентите на съответните филми.
- 72 Безспорно посочените в член 4, буква а) от Директива 2004/48 притежатели на права върху интелектуална собственост и посочените в член 4, буква б) от нея лица, на които е разрешено да ползват тези права, могат по принцип да бъдат увредени от действията, с които се нарушават права, доколкото, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 70 от заключението си, тези действия могат да възпрепятстват нормалното използване на посочените права или да намалят приходите от тях. Възможно е обаче също така едно лице, макар да притежава права върху интелектуална собственост, всъщност само да събира от свое име и за своя сметка обезщетенията за вреди във връзка с вземания, които са му били прехвърлени от други притежатели на права върху интелектуална собственост.
- 73 В случая запитващата юрисдикция, изглежда, счита, че *Mircom* се явява пред нея само като цесионер, който предоставя на разглежданите филмови продуценти услуга по събиране на вземания за обезщетения за вреди.
- 74 Следва обаче да се приеме, че фактът, че лице, посочено в член 4 от Директива 2004/48, само предявява такъв иск като цесионер, не може да го изключи от кръга на лицата с право да ползват мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в глава II от тази директива.
- 75 Всъщност такова изключване би противоречало на общата цел на Директива 2004/48, която, видно от съображение 10, е по-специално да се гарантира висока степен на закрила на интелектуалната собственост във вътрешния пазар (вж. в този смисъл решение от 18 януари 2017 г., *NEW WAVE CZ*, C-427/15, EU:C:2017:18, т. 23).
- 76 В това отношение е важно да се отбележи, че сама по себе си цесията на вземания не може да засегне естеството на нарушените права — в случая правата върху интелектуална собственост на съответните филмови продуценти — по-специално в смисъл че да има значение при определянето на компетентния съд или други аспекти от процесуално естество, каквито са възможността да се иска прилагането на мерките, процедурите и

средствата за защита, предвидени в глава II от тази директива (вж. по аналогия решение от 21 май 2015 г., CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, т. 35 и 36 и цитираната съдебна практика).

- 77 Следователно, ако притежател на права върху интелектуална собственост реши да възложи на външно лице събирането на обезщетенията за вреди, като прибегне до специализирано предприятие чрез прехвърляне на вземания или чрез друг правен акт, той не би трябвало да бъде третиран по-неблагоприятно в сравнение с друг притежател на такива права, който е избрал да ги предави лично. Всъщност подобно третиране би намалило привлекателността на това външно възлагане от икономическа гледна точка и в крайна сметка би лишило притежателите на права върху интелектуална собственост от тази възможност, която впрочем е разпространена в различни области на правото, каквито са защитата на пътниците, ползвачи въздушен транспорт, предвидена в Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91 (ОВ L 46, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., 2007 г., глава 7, том 12, стр. 218).
- 78 Що се отнася до третия аспект на втория въпрос, запитващата юрисдикция по същество изпитва съмнения относно допустимостта на искането на Mircom за информация, подадено на основание член 8 от Директива 2004/48, доколкото това дружество не използвало сериозно правата, които е придобило от разглежданите в главното производство продуценти на филми. Освен това следва да се разбере, че като посочва възможността Mircom да бъде квалифицирано като „трол на авторски права (copyright troll)“, запитващата юрисдикция по същество повдига въпроса дали евентуално Mircom е злоупотребило с право.
- 79 На първо място, запитващата юрисдикция, изглежда, се съмнява в това, че Mircom възнамерява да предави иск за обезщетение, доколкото съществуват сериозни индикации, че обикновено това дружество само предлага доброволно уреждане на спора с единствената цел да получи еднократно обезщетение от 500 EUR. Съгласно член 8, параграф 1 от Директива 2004/48 обаче искането за информация трябва да бъде формулирано във връзка с производство за нарушаване на право върху интелектуална собственост.
- 80 Както отбелязва генералният адвокат в точка 113 от заключението си, в това отношение следва да се констатира, че търсенето на начин за доброволно уреждане на спора често предшества същинското предявяване на иск за обезщетение. Ето защо не може да се приеме, че в рамките на системата за защита на интелектуалната собственост, въведена с Директива 2004/48, тази практика е забранена.
- 81 Съдът вече е приел, че член 8, параграф 1 от Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага при положение, при което след окончателното приключване на производство, установило нарушение на право на интелектуалната собственост, жалбоподателят поиска в отделно производство информация за произхода и мрежите за разпространение на стоките или услугите, с които се нарушава това право (решение от 18 януари 2017 г., NEW WAVE CZ (C-427/15, EU:C:2017:18, т. 28).

- 82 Същата логика следва да се приложи и към предшестващото иск за обезщетение отделно производство, каквото е разглежданото в главното дело и в което на основание член 8, параграф 1, буква в) от Директива 2004/48 ищецът иска от доставчик на услуги за достъп до интернет, какъвто е Telenet — за когото е установено, че в търговски мащаб оказва услугите, използвани за действия по извършване на нарушение — информацията, чрез която могат да бъдат идентифицирани клиентите му, именно за да може надлежно да предяви иск срещу предполагаемите нарушители.
- 83 Всъщност с предвиденото в член 8 право на информация се цели да се направи приложимо и да се конкретизира основното право на ефективни правни средства за защита, гарантирано с член 47 от Хартата, и така да се осигури ефективното упражняване на основното право на собственост, от което е част правото на интелектуална собственост, закриляно с член 17, параграф 2 от нея, като същевременно се дава на притежателя на право на интелектуална собственост възможност да идентифицира лицето, което го нарушава, и да вземе необходимите мерки, за да защити това право (решение от 9 юли 2020 г., Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, т. 35).
- 84 Следователно трябва да се констатира, че искане за информация като това на Mircom, формулирано в досъдебната фаза, не би могло само поради този факт да се счита за недопустимо.
- 85 На второ място, съгласно член 8, параграф 1 от Директива 2004/48 такова искане трябва да е основателно и пропорционално.
- 86 Налага се изводът, че предвид съображенията, изложени в точки 70—77 от настоящото решение, това може да е така, когато посоченото в същия член 8, параграф 1 искане е подадено от дружество, което е договорно оправомощено за тази цел от филмови продуценти. Запитващата юрисдикция обаче трябва да определи дали искането, което такова дружество е формулирало конкретно, е основателно.
- 87 На трето място, като се позовава на израза „цялата несправедливо получена печалба от нарушителя“, използван в член 13, параграф 1, втора алинея, буква а), както на изискването по член 6, параграф 2, член 8, параграф 1 и член 9, параграф 2 от Директива 2004/48, според което нарушенията трябва да са извършени в търговски мащаб, запитващата юрисдикция счита, че законодателят на Съюза тук е имал предвид по-скоро положението, което изисква структурни действия срещу разпространяването на нарушения на пазара, а не борбата срещу отделните нарушители.
- 88 В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че съгласно съображение 14 от Директива 2004/48 условието нарушенията да са извършени в търговски мащаб, трябва да се прилага само за мерките, свързани с доказателствата, предвидени в член 6 от тази директива, за мерките, свързани с правото на информация, предвидени в член 8 от тази директива, и за временните и предпазни мерки, предвидени в член 9 от тази директива, без да се накърнява възможността държавите членки да прилагат тези мерки по отношение и на други действия, които не са извършени от търговски мащаб.
- 89 Това условие обаче не се прилага за исквете за обезщетение за вреди, предявени от увредената страна срещу нарушителя, посочени в член 13 от Директива 2004/48. Следователно съгласно тази разпоредба отделният нарушител може да бъде осъден да

заплати на притежателя на права върху интелектуална собственост обезщетение съобразно действителните вреди, понесени от последния в резултат на нарушението, при условие че е предприел тези действия „съзнателно или при разумни основания да съзнава това“.

- 90 Освен това в рамките на искане за информация по член 8, параграф 1 от Директива 2004/48 условието нарушенията да са извършени в търговски контекст, може да бъде изпълнено по-специално когато е установено, че лице, различно от предполагаемия нарушител, „в търговски мащаб оказва услугите, използвани за действията по извършване на нарушение“.
- 91 В случая искането на Mircom за информация, както бе констатирано в точка 82 от настоящото решение, е отправено срещу доставчик на услуги за достъп до интернет, в качеството му на лице, за което е установено, че в търговски мащаб оказва услугите, използвани за действията по извършване на нарушение.
- 92 Следователно в спора по главното производство искането на Mircom срещу Telenet, което в търговски мащаб оказва услугите, използвани за действията по извършване на нарушение, изглежда, отговаря на условието, припомнено в точка 90 от настоящото решение.
- 93 Освен това при всички положения запитващата юрисдикция следва да провери дали Mircom злоупотребява с мерките, процедурите и средствата за защита по смисъла на член 3 от Директива 2004/48, и евентуално да отхвърли направеното от това дружество искане.
- 94 Всъщност член 3 от Директива 2004/48 налага общо задължение да се гарантира по-специално, че мерките, процедурите и средствата за защита — които са необходими, за да се осигури спазването на правата върху интелектуална собственост, посочени в тази директива, сред които правото на информация по член 8 — са лоялни, справедливи и се прилагат по такъв начин, че да предвиждат предпазни механизми срещу злоупотреба с тях.
- 95 Евентуалното установяване на такава злоупотреба обаче се вписва изцяло в преценката на фактите по главното производство и следователно е от компетентността на запитващата юрисдикция. За тази цел тя би могла по-специално да разгледа модела на работа на Mircom, като оцени начина, по който предлага доброволно уреждане на споровете на предполагаемите нарушители, и като провери дали то действително предявява съдебни иски в случай на отказ за доброволно уреждане на тези спорове. Тя би могла също да проучи дали с оглед на всички особени обстоятелства по случая под претекста на предложения за доброволно уреждане на спорове Mircom всъщност се опитва да извлече икономически приходи от самото участие на съответните потребители към мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer) като разглежданата в главното производство, без да се стреми конкретно да се бори с предизвиканите от тази мрежа нарушения на авторското право.
- 96 С оглед на изложените по-горе съображения на втория въпрос следва да се отговори, че Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че лице, което по договор притежава определени права върху интелектуална собственост, но самото то не ги използва, а само търси обезщетение за вреди от предполагаеми нарушители, по принцип може да се ползва от мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в глава II от тази директива, освен ако в съответствие с общото задължение, предвидено в член 3, параграф 2 от тази директива, и въз основа на цялостно и подробно проучване не бъде установено, че

искането му представлява злоупотреба. По-конкретно, искане за информация на основание на член 8 от посочената директива трябва да бъде отхвърлено и ако е неоснователно или непропорционално, което запитващата юрисдикция следва да провери.

По третия и четвъртия въпрос

- 97 В самото начало следва да се отбележи, че в главното производство става въпрос за две различни обработки на лични данни, а именно едното, което вече е било направено нагоре по веригата от Media Protector и от името на Mircom, в контекста на мрежи с равноправен достъп (peer-to-peer), и което се състои в записването на IP адресите на потребители, чиито интернет връзки в даден момент според твърденията били използвани за качването на защитени произведения в тези мрежи, и другото, което според Mircom Telenet трябва да се извърши надолу по веригата и което се състои, първо, в идентифицирането на посочените потребители чрез съпоставяне на тези IP адреси с адресите, които към същия момент Telenet е задало на въпросните потребители за техническото качване, и второ, в съобщаването на Mircom на имената и адресите на същите потребители.
- 98 В рамките на четвъртия си въпрос запитващата юрисдикция търси отговор на въпроса дали е налице основателност, предвид член 6, параграф 1, първа алинея 1, буква е) от Регламент 2016/679, само що се отнася до първото обработване, което вече е било направено.
- 99 Освен това в рамките на третия си въпрос тя иска по същество да се установи дали обстоятелствата, изложени в първи и втори въпрос, са от значение, когато се претеглят, от една страна, правото върху интелектуална собственост и от друга страна, защитата на личния живот и на личните данни, по-конкретно при преценката на пропорционалността.
- 100 Ако обаче, като се основава на отговорите на Съда на първия и втория въпрос запитващата юрисдикция констатира, че искането на Mircom за информация отговаря на условията, предвидени в член 8 във връзка с член 3, параграф 2 от Директива 2004/48, следва да се разбира, че с третия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали при обстоятелства като разглежданите в главното производство член 6, параграф 1, първа алинея, буква е) от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска второто третиране надолу по веригата, описано в точка 97 от настоящото решение, въпреки че то отговаря на посочените условия.
- 101 Предвид тези съображения и в съответствие със съдебната практика, цитирана в точки 38 и 39 от настоящото решение, третият и четвъртият въпрос следва да се преформулират в смисъл, че с тях запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 6, параграф 1, първа алинея, буква е) от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че не е пречка, от една страна, притежателят на права върху интелектуална собственост или трето лице от негово име да записва систематично IP адресите на потребители на мрежи с равноправен достъп (peer-to-peer), чиито интернет връзки, както се твърди, са били използвани за действия по извършване на нарушение, и от друга страна, на посочения притежател или на трето лице да се съобщават имената и пощенските адреси на тези потребители, за да му се даде възможност да предяви пред граждански съд иск за обезщетение на вредите, които, както се твърди, са били причинени от тези потребители.
- 102 На първо място, що се отнася до разглежданото в главното производство обработване нагоре по веригата, следва да се припомни, че динамичен IP адрес, запазен от доставчик на онлайн медийни услуги по повод на ползването от дадено лице на интернет сайт, до който

този доставчик предоставя достъп, представлява по отношение на въпросния доставчик лични данни по смисъла на член 4, точка 1 от Регламент 2016/679, когато същият разполага със законни средства, позволяващи му да идентифицира съответното лице благодарение на допълнителната информация, с която разполага доставчикът на интернет услуги на това лице (решение от 19 октомври 2016 г., Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, т. 49).

- 103 Следователно записването на такива адреси с цел последващото им използване в рамките на съдебни производства представлява обработване по смисъла на член 4, точка 2 от Регламент 2016/679.
- 104 Такова е и положението на Mircom, от чието име Media Protector събира IP адресите, при условие че разполага със законно средство да идентифицира държателите на интернет връзки в съответствие с процедурата, предвидена в член 8 от Директива 2004/48.
- 105 Съгласно член 6, параграф 1, първа алинея, буква е) от този регламент обработването на лични данни е законосъобразно само ако и доколкото е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.
- 106 Така тази разпоредба предвижда три кумулативни условия, за да бъде обработването на лични данни законосъобразно, а именно, първо, администраторът или третото лице да преследва законни интереси, второ, обработването на личните данни да е необходимо за целите на преследваните законни интереси и трето, основните интереси, свободи или права на лицето, ползващо се от защитата на данните, да нямат преимущество (вж. в този смисъл, що се отнася до член 7, буква е) от Директива 95/46, решение от 4 май 2017 г., Rigas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, т. 28).
- 107 След като Регламент 2016/679 отменя и заменя Директива 95/46 и съответните разпоредби на този регламент по същество са идентични със съответните разпоредби на тази директива, практиката на Съда по същата директива по принцип е приложима и по отношение на този регламент (вж. по аналогия решение от 12 ноември 2020 г., Sonaesom, C-42/19, EU:C:2020:913, т. 29).
- 108 Що се отнася до условието да се преследват законни интереси и освен ако не се установи друго при проверките, които запитващата юрисдикция трябва да извърши по втория въпрос, трябва да се приеме, че интересът на администратора или на трето лице да получи лични данни за лице, за което се твърди, че е повредило негово имущество, за да предяви срещу него иск за обезщетение, представлява законен интерес. В подкрепа на този анализ е и член 9, параграф 2, буква д) и е) от Регламент 2016/679, който предвижда, че забраната за обработване на някои видове лични данни, по-специално разкриващи сексуалния живот или сексуалната ориентация на физическото лице, не се прилага, когато обработването се отнася до лични данни, които явно са направени обществено достояние от субекта на данните, или е необходимо по-специално с цел установяване, упражняване или защита на правни претенции (вж. в този смисъл, що се отнася до член 8, параграф 2, буква д) от Директива 95/46, решение от 4 май 2017 г., Rigas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, т. 29).

- 109 В това отношение, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 131 от своето заключение, правилното и надлежно събиране на вземания може да представлява законен интерес, който да обоснове обработването на личните данни по смисъла на член 6, параграф 1, буква е) от Регламент 2016/679 (вж. по аналогия, що се отнася до Директива 2002/58, решение от 22 ноември 2012 г., Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, т. 19).
- 110 Що се отнася до условието обработването на личните данни да е необходимо за целите на преследваните законни интереси, следва да се припомни, че дерогации и ограничения на принципа за защита на личните данни се предвиждат само доколкото това е строго необходимо (решение от 4 май 2017 г., Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, т. 30). В случая това условие би могло да бъде изпълнено, при положение че, както отбелязва генералният адвокат в точка 97 от заключението си, идентифицирането на държателя на връзката често е възможно само въз основа на IP адреса и на информацията, предоставени от доставчика на услуги за достъп до интернет.
- 111 Накрая, що се отнася до условието, свързано с претегляне на съответните противоположни права и интереси, то по принцип зависи от обстоятелствата на конкретния случай (решение от 4 май 2017 г., Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, т. 31 и цитираната съдебна практика). Запитващата юрисдикция следва да прецени конкретните обстоятелства.
- 112 В това отношение механизмите, позволяващи да се намери справедлив баланс между различните права и интереси, се съдържат в самия Регламент 2016/679 (вж. по аналогия решение от 29 януари 2008 г., Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, т. 66 и цитираната съдебна практика).
- 113 Освен това, доколкото фактите по главното производство, изглежда, попадат едновременно в обхвата на Регламент 2016/679 и в обхвата на Директива 2002/58, тъй като обработените IP адреси представляват, видно от съдебната практика, цитирана в точка 102 от настоящото решение, както лични данни, така и данни за трафик (вж. в този смисъл решение от 6 октомври 2020 г., La Quadrature du Net и др., C-511/18, C-512/18 и C-520/18, EU:C:2020:791, т. 152), следва да се провери дали преценката за законосъобразност на такова обработване трябва да взема предвид условията, предвидени в тази директива.
- 114 Всъщност, както следва от член 1, параграф 2 от Директива 2002/58 във връзка с член 94, параграф 2 от Регламент 2016/679, разпоредбите на тази директива конкретизират и допълват този регламент за целите на хармонизиране на националните разпоредби, необходими за осигуряване на еднаква степен на защита на основните права и свободи, и по-специално правото на неприкосновеност на личния живот по отношение на обработката на лични данни в електроннообщителния сектор (вж. в този смисъл решения от 2 октомври 2018 г., Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, т. 31 и от 6 октомври 2020 г., La Quadrature du Net и др., C-511/18, C-512/18 и C-520/18, EU:C:2020:791, т. 102).
- 115 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно член 5, параграф 1 от Директива 2002/58 държавите членки забраняват слушане, записване, съхранение и други видове подслушване или наблюдение на съобщения и свързаните данни за трафика от страна на лица, различни от потребители без съгласието на заинтересованите потребители, с изключение на законно упълномощени да извършват това в съответствие с член 15 параграф 1 от тази директива. Освен това съгласно член 6, параграф 1 от посочената директива данни за трафик, отнасящи се до абонати и потребители, обработени и

съхранени от доставчика на публични комуникационни мрежи или публично достъпни електронни комуникационни услуги, трябва да бъдат изтрети или да се направят анонимни, когато не са необходими повече за целите на предаване на комуникация, без да се накърнява по-специално член 15, параграф 1 от същата директива.

- 116 Посоченият член 15, параграф 1 завършва изброяването на изключенията от задължението да се гарантира поверителност на личните данни с изрично позоваване на член 13, параграф 1 от Директива 95/46, който по същество съответства на член 23, параграф 1 от Регламент 2016/679 и вече разрешава както на правото на Съюза, така и на правото на държавата членка, което се прилага спрямо администратора или обработващия лични данни, да ограничи чрез законодателна мярка обхвата на задължението за поверителност на личните данни в сектора на електронните комуникации, когато подобно ограничение е съобразено със същността на основните права и свободи и представлява необходима и пропорционална мярка в едно демократично общество с цел да се гарантира по-специално защитата на правата и свободите на други лица, както и изпълнението по гражданскоправни искове (вж. в този смисъл решение от 29 януари 2008 г., *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, т. 53).
- 117 Освен това фактът, че член 23, параграф 1, буква й) от този регламент вече изрично посочва изпълнението по гражданскоправни искове, трябва да се тълкува в смисъл, че изразява волята на законодателя на Съюза да потвърди практиката на Съда, според която защитата на правото на собственост и хипотезите, в които авторите търсят такава защита в рамките на гражданско производство, никога не са били изключвани от приложното поле на член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 (вж. в този смисъл решение от 29 януари 2008 г., *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, т. 53).
- 118 Следователно, за да може обработване, каквото е записването на IP адресите на лица, чиито интернет връзки са били използвани за качване на сегменти от файлове, съдържащи защитени произведения, в мрежи с равноправен достъп (*peer-to-peer*), с цел да бъде подадено искане за разкриване на имената и пощенските адреси на държателите на тези IP адреси, да се счита за законосъобразно в съответствие с предвидените от Регламент 2016/679 условия, е необходимо по-конкретно да се провери дали това обработване изпълнява посочените по-горе разпоредби на Директива 2002/58, която конкретизира основните права на зачитане на личния живот и на защита на личните данни за потребителите на електронни съобщителни средства (вж. в този смисъл решение от 6 октомври 2020 г., *La Quadrature du Net* и др., C-511/18, C-512/18 и C-520/18, EU:C:2020:791, т. 109).
- 119 При положение обаче, че в акта за преюдициално запитване липсват уточнения относно правното основание за достъп на *Mircosm* до съхраняваните от *Telenet* IP адреси, Съдът не е в състояние да даде на запитващата юрисдикция полезни насоки по въпроса дали обработване като извършеното нагоре по веригата, което се състои в записването на IP адреси, нарушава — с оглед на установените в Директива 2002/58 правила и на условието за претегляне на съответните противоположни права и интереси — тези основни права. Запитващата юрисдикция ще трябва да анализира релевантната национална правна уредба в светлината на правото на Съюза, и по-конкретно на членове 5, 6 и 15 от Директива 2002/58.

- 120 На второ място, що се отнася до обработването надолу по веригата от страна на Telenet, което би се състояло в идентифициране на собствениците на тези IP адреси и в съобщаване на Mircom на техните имена и пощенски адреси, следва да се отбележи, че искане съгласно член 8 от Директива 2004/48, сведено до съобщаване на имената и адресите на потребителите, участвали в действия по извършване на нарушения, е съобразено с целта да се установи справедлив баланс между правото на информация, което имат притежателите на права върху интелектуална собственост, и правото на тези потребители да бъдат защитени личните им данни (вж. в този смисъл решение от 9 юли 2020 г., Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, т. 37 и 38 и цитираната съдебна практика).
- 121 Всъщност такива данни относно самоличността на потребителите на електронни съобщителни средства обикновено сами по себе си не позволяват да се установят датата, часът, продължителността и адресатите на направените комуникации, нито къде са осъществени или колко често са извършени в даден период с определени лица, така че — освен данните за контакт с тези потребители, каквито са тяхната самоличност и адресите им — тези данни не предоставят никаква информация за извършените комуникации и следователно за техния личен живот. Така намесата, до която води свързана с тези данни мярка, по принцип не може да бъде квалифицирана като „тежка“ (вж. в този смисъл решение от 2 март 2021 г., Prokuratuur (Условия за достъп до данните за електронните съобщения), C-746/18, EU:C:2021:152, т. 34 и цитираната съдебна практика).
- 122 При все това в главното производство искането на Mircom за информация предполага Telenet да съпостави записаните от името на Mircom динамични IP адреси с IP адресите, зададени от Telenet на посочените потребители, чрез които те са участвали във въпросната мрежа с равноправен достъп (peer-to-peer).
- 123 Следователно, както личи от съдебната практика, цитирана в точка 113 от настоящото решение, такова искане се отнася до обработване на данни за трафик. Правото на защита на тези данни, с което разполагат лицата по член 8, параграф 1 от Директива 2004/48, е част от основното право на всяко лице да изисква защита на личните си данни, гарантирано с член 8 от Хартата и с Регламент 2016/679, както е уточнено и допълнено с Директива 2002/58 (вж. в този смисъл решение от 16 юли 2015 г., Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, т. 30).
- 124 Всъщност прилагането на мерките, предвидени в Директива 2004/48, не може да засяга действието на Регламент 2016/679 и Директива 2002/58 (вж. в този смисъл решение от 16 юли 2015 г., Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, т. 32).
- 125 В това отношение Съдът вече е приел, че член 8, параграф 3 от Директива 2004/48 във връзка с член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 и член 7, буква е) от Директива 95/46 допуска държавите членки да установяват задължение за предаване на лични данни на частноправни лица, за да могат те да предявят граждански иски срещу нарушенията на авторското право, но същевременно не изисква от тези държави да предвидят такова задължение (вж. в този смисъл решения от 19 април 2012 г., Bonnier Audio и др., C-461/10, EU:C:2012:219, т. 55 и цитираната съдебна практика и от 4 май 2017 г., Rigas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, т. 34).

- 126 Следва обаче да се констатира, че подобно на член 7, буква е) от Директива 95/46 нито член 6, параграф 1, първа алинея, буква е) от Регламент 2016/679, нито член 9, параграф 2, буква е) от последния, макар и пряко приложими във всяка държава членка по силата на член 288, втора алинея, ДФЕС, не съдържат задължение за трето лице, каквото е доставчикът на услуги за достъп до интернет, да съобщава на частноправни лица в качеството им на получатели по смисъла на член 4, точка 9 от този регламент, лични данни, за да се даде възможност за предявяване на граждански иски срещу нарушенията на авторското право, а само уреждат въпроса за законосъобразността на обработването от самия обработващ лични данни или от трето лице по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент.
- 127 Така доставчик на услуги за достъп до интернет като Telenet би могъл да бъде задължен да извърши такова съобщаване само въз основа на посочена в член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 мярка, която ограничава обхвата на правата и задълженията, предвидени по-специално в членове 5 и 6 от същата директива.
- 128 Доколкото актът за преюдициално запитване не съдържа никаква информация в това отношение, запитващата юрисдикция ще трябва да провери както на какво правно основание Telenet съхранява IP адресите, които Mircom иска да му бъдат съобщени, така и правното основание на евентуалния достъп на Mircom до тези адреси.
- 129 Всъщност в съответствие с член 6, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58 съхраняването на IP адреси от доставчиците на електронни съобщителни услуги след периода, за който данните са били зададени, по принцип не е необходимо за изготвяне на сметките за въпросните услуги, така че поради това е възможно разкриването на нарушения, извършени онлайн, да се окаже невъзможно, без да се прибегне до законодателна мярка по член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 (вж. в този смисъл решение от 6 октомври 2020 г., La Quadrature du Net и др., C-511/18, C-512/18 и C-520/18, EU:C:2020:791, т. 154).
- 130 Както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 104 от своето заключение, ако трябва да се приеме, че съхраняването на IP адреси на основание на такава законодателна мярка или поне използването им за цели, различни от целите, признати за законосъобразни в решение от 6 октомври 2020 г., La Quadrature du Net и др. (C-511/18, C-512/18 и C-520/18, EU:C:2020:791), противоречат на правото на Съюза, искането за информация в главното производство ще останат без предмет
- 131 Ако от извършените от запитващата юрисдикция проверки се окаже, че са налице национални законодателни мерки по смисъла на член 15, параграф 1 от Директива 2002/58, които ограничават обхвата на правилата, предвидени в членове 5 и 6 от тази директива, и които биха могли да се приложат надлежно в конкретния случай, и ако също така се окаже, въз основа на елементите за тълкуване, предоставени от Съда във всички предходни точки от настоящото решение, че Mircom има процесуална легитимация и искането му за информация е основателно, пропорционално и не представлява злоупотреба, ще трябва да се приеме, че посочените по-горе обработки са законосъобразни по смисъла на Регламент 2016/679.
- 132 Предвид посочените по-горе съображения на третия и четвъртия въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 1, първа алинея, буква е) от Регламент 2016/679 във връзка с член 15, параграф 1 от Директива 2002/58 трябва да се тълкува в смисъл, че по принцип не е пречка нито притежателят на права върху интелектуална собственост или трето лице от

негово име систематично да записва IP адресите на потребители на мрежи с равнопърен достъп (peer-to-peer), чиито интернет връзки, както се твърди, са били използвани за действия по извършване на нарушение, нито на посочения притежател или на трето лице да се съобщават имената и пощенските адреси на тези потребители, за да му се даде възможност да предяви пред граждански съд иск за обезщетение за вредите, които, както се твърди, са били причинени от тези потребители, но при условие че подобни инициативи и искания на притежателя или на трето лице са основателни и пропорционални, не представляват злоупотреба и имат за правно основание национална законодателна мярка по смисъла на член 15, параграф 1 от Директива 2002/58, която ограничава обхвата на правилата, предвидени в членове 5 и 6 от тази директива.

По съдебните разноси

- 133 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

- 1) Член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество трябва да се тълкува в смисъл, че предоставяне на публично разположение по смисъла на тази разпоредба е налице, когато потребител на мрежа с равнопърен достъп (peer-to-peer) качва от крайното си оборудване към такова оборудване на други нейни потребители изтеглени преди това от него сегменти от медиен файл, който съдържа защитено произведение, въпреки че сами по себе си тези сегменти са използвани само след като се достигне определен процент на изтегляне. Няма значение фактът, че поради настройките си софтуерът за споделяне на файлове BitTorrent клиент генерира автоматично качването, когато потребителят, от чието крайно оборудване се извършва това качване, е приел да ползва този софтуер, като е дал съгласието си за приложението му, след като е бил надлежно информиран за неговите характеристики.
- 2) Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост трябва да се тълкува в смисъл, че лице, което по договор притежава определени права върху интелектуална собственост, но самото то не ги използва, а само търси обезщетение за вреди от предполагаеми нарушители, по принцип може да се ползва от мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в глава II от тази директива, освен ако в съответствие с общото задължение, предвидено в член 3, параграф 2 от тази директива и въз основа на цялостно и подробно проучване не бъде установено, че искането му представлява злоупотреба. По-конкретно, искане за информация на основание на член 8 от посочената директива трябва да бъде отхвърлено и ако е неоснователно или непропорционално, което запитващата юрисдикция следва да провери.

- 3) Член 6, параграф 1, първа алинея, буква е) от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) във връзка с член 15, параграф 1 от Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че по принцип не е пречка нито притежателят на права върху интелектуална собственост или трето лице от негово име систематично да записва IP адресите на потребители на мрежи с равноправен достъп (peer-to-peer), чиито интернет връзки, както се твърди, са били използвани за действия по извършване на нарушение, нито на посочения притежател или на трето лице да се съобщават имената и пощенските адреси на тези потребители, за да му се даде възможност да предяви пред граждански съд иск за обезщетение за вредите, които, както се твърди, са били причинени от тези потребители, но при условие че подобни инициативи и искания на притежателя или на трето лице са основателни и пропорционални, не представляват злоупотреба и имат за правно основание национална законодателна мярка по смисъла на член 15, параграф 1 от Директива 2002/58, изменена с Директива 2009/136, която ограничава обхвата на правилата, предвидени в членове 5 и 6 от така изменената Директива 2002/58.

Подписи